

The
Church
is listening

„W początkach życia Kościoła wielcy
Apostołowie i ich uczniowie nieśli Dobrą Nowinę o Jezusie światu greckiemu i rzymskiemu.

Tak jak w tamtych czasach owocna ewangelizacja wymagała
szczególnej troski o zrozumienie kultury i zwyczajów tych
ludów pogańskich, aby prawda Ewangelii poruszyła ich
serca i umysły, tak i dzisiaj głoszenie Chrystusa w świat nowych technologii wymaga
głębokiej znajomości tego świata, jeśli technologie są

abyśmy odpowiednio służyli naszej misji.^{ja}”

„Kościół, który «wychodzi», jest
wspólnotą uczniów-misjonarzy, którzy stawiają pierwszy krok, angażują się i
wspierają, przynoszą owoce i radują się.

Wspólnota ewangelizująca wie, że Pan podjął inicjatywę, że pierwszy nas umiłował (por. 1 J
4,19), dlatego możemy iść naprzód, odważnie podejmować inicjatywę, wychodzić do innych,
szukać tych, którzy odpadli, stanąć na rozdrożu i powitać wyrzutka.

Taka wspólnota ma nieskończone pragnienie okazywania miłosierdzia,
będące owocem własnego doświadczenia mocy nieskończonego miłosierdzia Ojca”.

Część I: WPROWADZENIE

A. POCHODZENIE I PROCES

Geneza: Źródłem projektu jest wezwanie Papieża do zwołania Synodu na temat synodalności. Projekt RIIALii wychodzi naprzeciw temu wezwaniu i proponuje Sekretariatowi Generalnemu projekt „Kościół cię słucha”, pod hasłami papieża Franciszka: „Kościół w drodze” i „docierając do egzystencjalnych peryferii”, przenosząc Synod na kontynent cyfrowy, aby nikt nie był wykluczony.

Rozwój: W duchu wspólnoty od samego początku, misji zostało włączone i, ku wielkiemu zaskoczeniu, przyłączyło się ponad 100 instytucji i sieci, które ewangelizują w cyfrowym świecie. Metodologia została opracowana przez grupę Delibera Collaborative Intelligence i rozwijała się dzięki wkładom zgodnie z dynamiką kooperacji. Niewielka, oryginalna społeczność animatorów i koordynatorów napędzała ewoluujący projekt, rozszerzając się w ten sposób do kilku zespołów, aby ożywić różne społeczności w różnych językach i kulturach.

Wymiar: Jest to „przełomowy” projekt, początkowy i początkowy, a wyniki nie są ostateczne ze względu na zwięzłość doświadczenia; jednak wystarczyło, bo otwarcie tych drzwi pozwoliło nam zobaczyć, że Kontynent Cyfrowy istnieje i że musimy mu towarzyszyć. Ponadto wartość projektu polega na tym, że pokazuje istnienie i rozwój życia kościelnego w tej nowej rzeczywistości.

Specyfika: Wiele rzeczywistości kościelnych korzystało z zasobów internetowych, wzbogacając instytucjonalne procesy synodalne. Oryginalność propozycji zorganizowania Synodu na kontynencie cyfrowym polega nie na wykorzystaniu narzędzi cyfrowych, ale na wartościowaniu przestrzeni cyfrowych jako „locus”, zamieszkałych przez ludzi w sposób naturalny i właściwy, a zatem nieuczestniczących osobiście w instytucjonalnym życiu Kościoła.

Zakres:

- Czas realizacji: 2,5 miesiąca - Stosowane języki: 7 (angielski, hiszpański, francuski, portugalski, włoski, malajalam, tagalog).
- Kraje, które wypełniły kwestionariusz: 115 - Sieci i instytucje, które przystąpiły: 100+ - Dołączyli influencerzy: 244 - Wypełnione kwestionariusze: 110 000
- Propozycje do Synodu: 150 000 - Osoby, do których dotarło (potencjalny zasięg) w sprawie synodu: 20 000 000

Proces: Synod kościelny jest procesem wspólnego kroczenia, komunii, uczestnictwa i misji. Aby zrozumieć specyfikę procesu na Cyfrowym Kontynencie wyróżniamy następujących aktorów i działania:

- Influencerzy: Świadkowie, którzy ogłaszają i słuchają (Kościół wychodzący) i towarzyszą (Kościół samarytański) z oryginalnością i kreatywnością w językach i technikach właściwych dla tej dziedziny. (Termin „influencer” znajduje się w uwadze [viii](#))
- Wyznawcy: Mieszkańcy Kontynentu Cyfrowego, potrzebujący odpowiedzi na pytania egzystencjalne, m.in. wiary, którzy szukają wspólnoty tożsamości i którzy chcą mówić i być wysłuchani.
- Cyfrowy proces synodalny: zwołanie, katecheza, wysłanie misyjne, animacja i Koordynacja, Konsultacje, Gromadzenie i analiza danych, Propozycje do Synodu

B. KLUCZ DO ZROZUMIENIA PROCESU

Proces synodalny jest przedstawiony w kluczowych dwumianach (słowach kluczowych): cztery z nich skierowane są do Ludzi, a cztery do Środowiska Cyfrowego.

Ludzie:

1- **Świeccy i współodpowiedzialność:** Odkrycie wpływowych osób z perspektywy Soboru Watykańskiego II, jako prawdziwych ewangelizatorów, współodpowiedzialnych za działania w Kościele i w świecie, zgodnie z tożsamością i misją, która im się należy jako ochrzczonym misjonarzom. Oprócz znaczącej obecności kapłanów, zakonników i osób konsekrowanych, z autentyczną misyjną odwagą i kreatywnością, obecność świeckich przelewa się w sieciach społecznościowych. Kochają Jezusa i znają świat.

2- **Misyjny charakter i towarzyszenie:** Ze względu na swój misyjny charakter, projekt proponował realizację powołania do bycia Kościołem wychodzącym na peryferie egzystencjalne, aby nikt nie był wykluczony z synodalnego procesu słuchania. Metoda ewangelizacji w sieci ukazywała prawdziwy ludzki i chrześcijański związek między influencerami/cyfrowymi ewangelizatorami a wyznawcami. Ta relacja zrodziła interaktywność między głoszeniem a poszukiwaniem wiary i towarzyszeniem. Wywoływała, nawoływała i towarzyszyła poszukiwaniom.

3- **Kontakty i linki:** Istnieją dwa rodzaje relacji: relacje influencerów/ewangelizatorów z ich zwolennikami oraz relacje influencerów/ewangelizatorów między sobą. Jeśli chodzi o pierwszą, zauważono, że ewangelizatorzy wzmacniali i poszerzali wiedzę oraz relacje w swoich społecznościach. Jeśli chodzi o drugi typ, rozszerzyli swoje relacje poza znane im kręgi, osiągając więź bardziej wspólnotową/sieciową, dającą możliwość poczucia wspólnoty kościelnej, towarzyszenia i uczestniczenia w życiu misyjnym Kościoła.

4- **Samotność i komunია:** Cyfrowi ewangelizatorzy wyrazili potrzebę bycia wysłuchanymi, towarzyszenia, uznania i integracji. Odkryli się jako wspólnota w łonie Kościoła powszechnego, otwarta na wymianę i wsparcie. Ludzie czuli się powołani, wzywali innych, otrzymywali propozycję i generowali procesy, stali się współtwórcami projektu, zaangażowali się. Celebracja wysłania typowej duchowości i tożsamości w misji. Wreszcie wpływowi i zwolennicy wyrazili głębokie uznanie dla procesu synodalnego

Środowisko cyfrowe: 1-

Instrument i miejsce: Technologia cyfrowa była pierwotnie rozumiana i używana jako instrument promocji i komunikacji. Jednak jej rozwój i zaszczepienie w społeczeństwie stworzyły nową ludzką przestrzeń. Perspektywa pojmowania tej nowej kultury z perspektywy Kontynentu Cyfrowego polega na włączeniu koncepcji bycia „miejscem” (locus), które musi być zamieszkane, oraz wizji tubylców cyfrowych. Nie wystarczy korzystać z sieci; trzeba ją zrozumieć i zamieszkać w niej wraz z jej językiem i dynamiką, ponieważ to, czego się nie podejmuje, nie jest odkupione.

2- **Ludzkie i nadprzyrodzone:** W relacjach i działaniach rozwiniętych w sieci staliśmy się świadomi człowieczeństwa i nadprzyrodzonego sensu, który można ustanowić w tych więziach.

Bo ilekroć między ludźmi powstaje więź, pojawia się „ja” i „ty”, co również weryfikuje się w przestrzeniach cyfrowych. Doświadczenia, wyraźnie widoczne w czasie pandemii, pokazują, w jakim stopniu, gdy jest poszukiwanie i intencja, powstają zdarzenia, które otwierają nas na to, co nadprzyrodzone.

3- **Prawdziwe i cyfrowe:** To ludzie — ich czas, uczucia, wiara i relacje — są zawsze prawdziwi, podczas gdy przestrzeń cyfrowa jest medium i miejscem służącym do nawiązywania więzi między ludźmi, umożliwiając ludziom dzielenie się na odległość. Interaktywność jest zapośredniczona przez technologię cyfrową, która nie anuluje, ale raczej jest nośnikiem relacji i prawdziwych doświadczeń.

4- **Instytucja i charyzmat:** Doświadczenie synodalne pozwoliło nam zrozumieć, że wpływowi/cyfrowi ewangelizatorzy poruszają się, z kreatywnością i odwagą, ewangelizując z własnym charyzmatem, bez formalnych ram instytucjonalnych, wprowadzając innowacje i wyprzedzając misję duszpasterską w środowisko cyfrowe. Pragnienie i potrzeba ustanowienia formalnej i wzajemnej relacji z instytucją kościelną, zarówno w celu uznania i towarzyszenia, jak i wniesienia wkładu w życie instytucjonalne z tego, co jest właściwe dla kultury komunikacyjnej i cyfrowej, stało się jasne.

Część II: SYNTEZA

1. Bohaterowie:

A. Influencerzy/cyfrowi ewangelizatorzy

Cyfrowi ewangelizatorzy pełnią prawdziwą misję w „świecie”, gdzie jest wielu ludzi, którzy nie znają Boga, ale szukają odpowiedzi na egzystencjalne pytania.

Spośród 244 ewangelizatorów, do których udało nam się dotrzeć w ramach wspólnej misji, 27% to księża; są też siostry zakonne 10% i 63% katechetki i zaangażowani świeccy, reprezentujący różne style i eklezjalną wrażliwość. Kontakt z Influencerami/ewangelizatorami odbywał się na zasadzie „apostolskiej” – influencerzy wprowadzali się nawzajem do projektu i to było gwarantem jego eklezjalności.

Ci influencerzy/misjonarze cyfrowi mają potencjalny zasięg 20 milionów obserwujących.

Projekt „Kościół cię słucha” został zaprezentowany influencerom/misjonarzom cyfrowym w celu przeprowadzenia procesu „cyfrowego słuchania” we własnych sieciach i społecznościach (Instagram, Tik Tok, YouTube, Facebook, Twitter, WhatsApp i e-mail), podążając za ich czasami, modalnościami i charyzmatami. Ich wyznawcy trzymają się ich sposobów przedstawiania Ewangelii i rozumienia rzeczywistości.

Pokazano, że sieci są ważnym dwukierunkowym kanałem komunikacji, który dociera tam, gdzie i kiedy znajdują się ludzie, zwłaszcza na „peryferia”.

B. Lud Boży, który uczestniczył Oprócz

ochrzczonych i praktykujących wierzących, istnieje znaczący udział osób niepraktykujących, agnostyków i ateistów, którzy podążają za tymi ewangelizatorami i chcieli odpowiedzieć na wezwanie do udziału w tym projekcie.

Tam, w przestrzeni cyfrowej, spotykamy ludzi zranionych, wyrażających swoje egzystencjalne pytania, żyjących w sytuacji peryferii i wyobcowania oraz w różnych sytuacjach wiary. Kobiety i mężczyźni w różnym wieku czekają, czasem nieświadomie, na głoszenie zbawienia.

58% respondentów ma mniej niż 40 lat, a 84% miało osobiste spotkanie z Bogiem. 66% chodzi na mszę, z czego 1 na 3 podąża za katolickim influencerem/cyfrowym ewangelizatorem, który stara się wchodzić w interakcje i pogłębiać swoją wiarę.

Zwolennicy katolickich influencerów/cyfrowych ewangelizatorów, do których dotarła ta inicjatywa, stanowią reprezentatywną próbkę Ludu Bożego, w szczególności młodych ludzi. Wielu z nich jest „tylko cyfrowych”, to znaczy nie uczestniczy w bezpośrednich zajęciach Kościoła.

Z punktu widzenia ich relacji z wiarą katolicką możemy wyróżnić trzy główne segmenty:

- Osoby wierzące praktykujące (50%): wierni czynni, zaangażowani i zadowoleni z Kościoła i religii katolickiej. Niektórzy z nich przyznają, że chcieliby być bliżej, ale nie znajdują czasu ani sposobu na bardziej zgodne z ich życzeniem uczestnictwo. W tej grupie wyróżniają się starsze.

Niewątpliwie mamy do czynienia z grupą bardzo wierną Kościołowi, która pragnie być jeszcze bardziej zintegrowana. Być może dlatego podążają za katolickimi influencerami: chcą wejść głębiej, poprzez słuchanie i cichy dialog, który trudno znaleźć w realiach twarzą w twarz.

- Katolicy zdystansowani (40%): są to wierni, którzy w pewnym momencie uczestniczyli, ale zdystansowali się lub ich wiara ostygła, albo z powodu decyzji Kościoła, albo braku zainteresowania. Większość z nich zgadza się, że chciałaby być bliżej Kościoła, ale czuje się wykluczona. Do tej grupy można dodać tych, którzy twierdzą, że podchodzą do instytucji w czasie

potrzeby proszenia lub wyrażania wdzięczności. Ta grupa, jeśli nie zrobi się nic, by ich powitać, będzie się oddalać coraz bardziej, choć niekoniecznie zrywając z wiarą.

- Ci, którzy już odeszli, agnostycy i ateści (10%): jest to grupa mniejszościowa i znajdująca się na krawędzi. Nie są już zainteresowani podejściem do Kościoła katolickiego jako instytucji i wolą uczestniczyć w innych organizacjach religijnych i filantropijnych, ale pociągają ich influencerzy, których przesłania postrzegają jako wzruszające, nieoceniające i przyjazne, z którymi są bardziej zgodni.

- Indeks satysfakcji: Słuchanie cyfrowe przypominało nam o letnich stosunkach wielu katolików z Kościołem w tym czasie. Mniej niż połowa (41%) jest bardzo zadowolona ze swojego związku z Kościołem/religią katolicką, a 59% jest trochę, niezbyt lub wcale zadowolona. Wśród powodów, dla których ludzie wyjeżdżają, głównym powodem są skandale w Kościele z powodu pederastii i korupcji. Po drugie dlatego, że Kościół nie odpowiada na ich troski i priorytety; innych, ponieważ czują się przez to oceniani. Występuje również brak zrozumienia z ludźmi, którzy są jego częścią oraz ciężar innych religii i ich zwołań. Ponadto 81% uważa, że Kościół musi podjąć się stosownej aktualizacji, a 32% uważa, że jeśli nie podejmie się tego w miarę szybko, raczej w nim nie pozostaną.

Jest niezliczona ilość oddalonych, zranionych lub wykluczonych osób, które również doceniły to słuchanie.

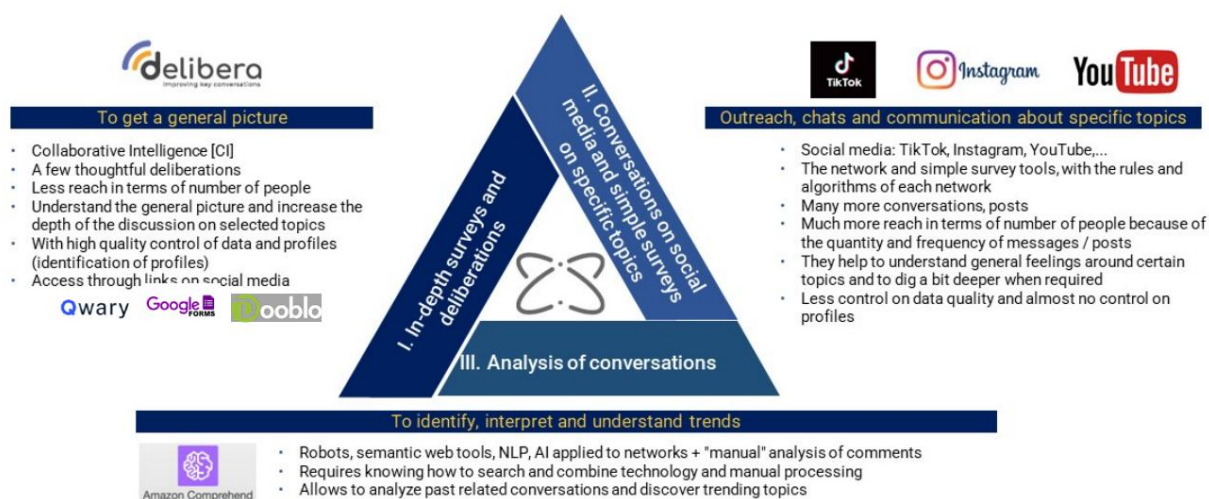
2. Metodologia:

Aby zrealizować projekt, pracowaliśmy z metodologią i elementami ułatwiającymi dwa komunikacja wymiarowa.

Ponieważ jest asynchroniczny i nieograniczony przestrzenią i czasem, sprzyja wysokiej jakości słuchaniu i dialogowi. Każda osoba może bez przeszkód wyrażać to, czego chce, i zbierać opinie od influencerów i innych osób. Ogólnie rzecz biorąc, potwierdzono, że robią coś więcej niż tylko czytają; rozwijają również pomysły i komentują.

Ponadto sieć umożliwia dystrybucję treści audiowizualnych/multimedialnych o dużej sile oddziaływania, łącząc elementy racjonalne z emocjonalnymi, wzmacniając siłę i zasięg przekazu. Nie chodzi tylko o dotarcie, ale także o to, jak dotrzeć.

Metodologię podsumowano w poniższej tabeli:

- A. Pogłębiony kwestionariusz pytań: 2 wersje: 35 i 18 pytań w zależności od używana społeczność i system.
- B. Działania i konkretne pytania od cyfrowych influencerów/ewangelizatorów w ich sieciach: szczegółowe pytania z wieloma komentarzami, a niektóre z dowolnym tekstem.
- C. Analiza konwersacji: obsadzone są stanowiska, wybierane według wpływu, z głównymi tematami Synodu, od cyfrowych influencerów/ewangelizatorów.

3. Analiza słuchania

Łącząc trzy cytowane powyżej źródła, wyłoniło się 5 ustaleń przekrojowych i 4 osie, w których potrzebna jest odnowa Kościoła, każda z inną wagą.

A. Ustalenia przekrojowe

W zgodzie z papieżem: ogółem 67% katolickich mieszkańców „kontynentu cyfrowego”, z którymi się konsultowano, chce zmian podobnych do tych proponowanych przez papieża; 24% jest neutralnych wobec propozycji Papieża, a 9% jest rozbieżnych lub otwarcie przeciwnych, na wzór zdecydowanego powrotu do przedsoborowej tradycji.

Z dala od Kościoła: Wśród różnych typów wyalienowanych ludzi, głównym problemem jest 26% niepraktykujących wierzących, wielu z nich, ponieważ zostali osądzeni i nieprzyjęci przez Kościół, 2,5 razy liczniejsi niż agnostycy i ateści.

Doświadczenie Boga: 84% osób, z którymi przeprowadzono konsultacje, które śledzą katolików w sieciach społecznościowych, wyraża odczuł osobiste spotkanie z Bogiem.

Odniesienie eklezjalne: Dla 2/3 ludzi relacja z Kościołem jest nawiązywana poprzez wierzących przyjaciół, a nie przez księży.

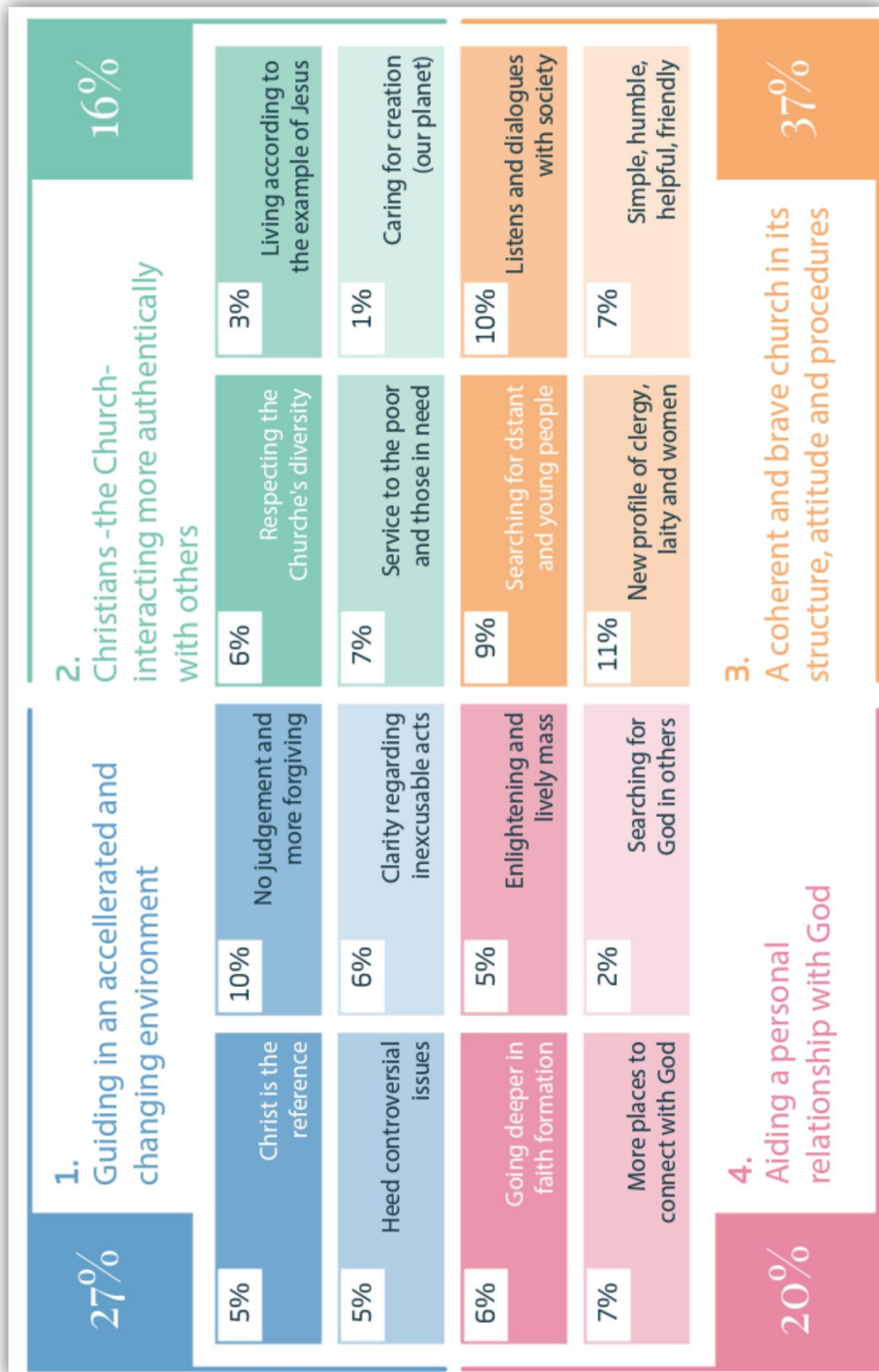
Sprzeczne interpretacje: debaty na temat korzystania z seksualności (w separacji/rozwodzie, w ponownym związku małżeńskim, pociągu do osób tej samej płci itp.) generują intensywne konflikty między katolikami o różnych interpretacjach.

B. Osie, w których wymagana jest odnowa Kościoła

Ze 150 000 propozycji Ludu Bożego wyłaniają się cztery osie tematyczne, wyrażone w formie prośby, bo tak wyrażali ją uczestnicy, i które powtarzały się w różnych proporcjach. Każdy procent wyraża stopień przyczepności – odsetek osób, które o tym wspomniały – w każdej z osi.

Ta „mozaika” jest bardzo wymowna, a w niej umieszczone są wypowiedzi Ludu Bożego, którymi komentowali lub odpowiadali na otwarte pytanie, co by zaproponowali Kościołowi, aby był bliżej wszystkich. Wyrażają one w wzruszający sposób, ze względu na swoją szczerość i głębię, tęsknotę za Kościołem świętym i gościnnym, przejrzystym dla Jezusa Chrystusa, który nie potępia i nie kieruje się pozorami, jasno oferując nowość Ewangelii.

Poniższa tabela, po której następuje wyjaśnienie każdego kwadrantu, przedstawia i syntetyzuje to, co zostało zebrane w propozycjach odnowy Kościoła.

I. Orientacja w obliczu zagmatwanej i szybko zmieniającej się rzeczywistości (27%)

Lud Boży prosi o przewodnictwo w obliczu tak przyspieszonej zmiany. Wśród wielu osób panuje zdumienie. Wskazują jednak przede wszystkim na Chrystusa jako wzór i fundament Kościoła. Postać Papieża jest postrzegana jako świetny punkt odniesienia.

Prośba o nieosądzanie jest nieustannie powtarzana, zwłaszcza osób w nieregularnych związkach partnerskich lub ze względu na swoją orientację seksualną, broniąc godności każdego człowieka, tak jak czynił to Jezus. Proszą o zajmowanie się ważnymi sporami w społeczeństwie, ze zdolnością do dialogu i niesienia prawdy o Chrystusie.

Proszą o jasne mówienie i działanie w obliczu tego, co wydaje się nieuzasadnione, jak np pedofilia, wykorzystywanie seksualne, pogarda dla kobiet, korupcja itp.

II. Chrześcijanie -którzy są Kościołem - bardziej autentyczni w swoich zachowaniach wobec innych (16%)

Ważna jest również prośba o zachowanie integralności. Wyrażona zostaje wartość świadectwa, służby ubogim i potrzebującym, która jest istotną kwestią naśladowców Chrystusa. Najbardziej wskazywaną przez wszystkich uczestników cechą była solidarność jako cecha charakterystyczna Kościoła. Wymaga się również poszanowania różnorodności kościelnej, ponieważ istnieją różne drogi naśladowania Jezusa, bez zajadłości i narzucania własnego stylu. Oznacza to życie na wzór Jezusa we wszystkim. Troska o planetę to apel najmłodszego z uczestników.

iii. Kościół integralny i odważny w swoich strukturach, postawach i sposobie postępowania (37%)

Pożądanym jest nowy profil i postawa księży i biskupów, bliższa i bardziej otwarta na uczestnictwo, co przyspieszyłoby także misję świeckich, zwłaszcza kobiet w Kościele.

Słuchanie i dialog ze społeczeństwem bez uprzedzeń i spotkanie się z innymi grupy są prośzone.

Prosi się o poszukiwanie młodych i oddalonych, z odpowiednimi dla nich mediami, zwłaszcza mediami cyfrowymi.

Potrzebujemy Kościoła bliskiego, prostego, pokornego i niepodlegającego władzom tego świata.

iv. Ułatwianie osobistej i wspólnotowej relacji z Bogiem (20%)

Dużą wagę przywiązuje się do chwil duchowości i przestrzeni na spotkanie z Bogiem, które trzeba pomnażać.

Czują się mniej ukształtowani niż inne Kościoły. Istnieje pilna potrzeba formacji wiary, również z wykorzystaniem cyfrowych i integrujących influencerów/cyfrowych ewangelizatorów jako wartościowego i przyszłego kanału formacyjnego.

Prosimy o msze, które oświecają i towarzyszą życiu. Uczestnicy regularnie chodzą na Mszę św osobisty wybór, a nie obowiązek, ale wielu z nich uważa Msze za nudne.

Istnieje pragnienie, aby nauczyć się odnajdywać Boga w innych, a oni dążą do tego, aby to spotkanie było prawdziwsze i szersze.

4. Refleksja nad „słuchaniem”

W procesie wychodzenia i słuchania cyfrowego świata zebrano głosy tak wielu mężczyzn i kobiet, którzy „zamieszkują” to środowisko. Słuchanie ustąpiło miejsca dialogowi, a dialog doprowadził do rozeznania wspólnotowego i duszpasterskiego.

W procesie „Kościół was słucha” odkryliśmy w uczestnikach pragnienie Boga i komunii, które zmaga się ze znalezieniem słów, miejsc i sytuacji, aby powiedzieć, dawać, prosić, oferować. Jest to kwestionujące i pozytywnie zaskakujące: przede wszystkim fakt, że większość twierdzi, że pytania o Boga docierają do serca poprzez przyjaźń.

Wykryto zjawisko, na które należy zwrócić uwagę: dlaczego setki młodych ludzi w średnim wieku, zdystansowanych, odpowiada na pytania dotyczące tego Kościoła i tego Kościoła, których już nawet nie rozważają? Z konsultacji wynika, że z przyjaźni z tymi, którzy proponują, z szacunku dla tych, którzy proszą, z empatii dla papieża Franciszka, ale także z tęsknoty za Bogiem, za wspólnotą, do której należy przynależać, za poczuciem życia, które znika w społecznej i cyfrowej metamorfozie.

Wiele odpowiedzi, z zainteresowaniem i pasją, zawiera głębokie pytania; jest też dużo krytyki i cierpienia. Indywidualne doświadczenia dają przebłysk uogólnionego uczucia, które ma tendencję do bycia negatywnym. Uważa się, że na osobiste doświadczenia często ma wpływ zdrowy rozsądek, który jest trudny dla Kościoła.

Cyfrowy świat zachęca do wyrażania siebie i zbliża do siebie „odległych” ludzi, którzy czuli się chronieni przez anonimowość, nieograniczeni, swobodniejsi w wypowiedaniu się; ale zachęcała także „bliskich” ludzi do odwagi. Internet umożliwił dotarcie do owczarni życia tak wielu Ludu Bożego, który czuje się zagubiony.

Jednak przestrzeń cyfrowa jako kultura, jako miejsce spotkań, jako środek dialogu, jako sposób edukowania i informowania okazała się cenna w tym procesie słuchania i konsultacji. Nie ulega wątpliwości, że jest to tylko część całości, ale ważna w i dla ewangelizacji.

A. Wiara Ludu Bożego w świecie cyfrowym.

Jak wspomniano powyżej, większość osób, z którymi się konsultowano, doświadczyła osobistego spotkania z Bogiem. Ale w związku z tym istnieje ważny fakt, który zwrócił naszą uwagę: niektórzy z tych, którzy określają się jako „niewierzący”, chociaż są w mniejszości, twierdzą, że doświadczyli tego Boga. Tylko niewielka część twierdzi, że nie miała takiego doświadczenia.

Wysoki jest poziom afirmacji wiary w podstawy wiary katolickiej, natomiast w mniejszości przeważają wątpliwości, czyli „wierzę, ale nie do końca”. Postawa ta silnie wyróżnia się wśród najmłodszych (millenialsów).

Jezus Chrystus jako fundament i inspiracja, która ukierunkowuje życie każdego chrześcijanina, przejawia się zasadniczo w byciu bardziej wspierającym i w determinacji, by stawić czoła problemom i niesprawiedliwościom życia. Obserwuje się to silniej u osób starszych (wyżu demograficznego) oraz u kobiet. Ponadto, prawie na tym samym poziomie wysokiego przyłgnięcia, stwierdzają, że Orędzie Jezusa Chrystusa inspirowane ich decyzje i ogólny stosunek do życia.

B. Uczestnictwo w Kościele katolickim Dwie

trzecie uczestników dzieli się na średnie i niskie uczestnictwo. Oznacza to, że ta konsultacja dotarła do osób, które na co dzień nie uczęszczają na zajęcia kościelne. Druga trzecia ankietowanych stwierdziła, że ich uczestnictwo w Kościele jest duże lub bardzo duże.

W trybie partycypacji dominuje partycypacja bezpośrednia, chociaż modalność cyfrowa ma znaczną penetrację, a partycypacja mieszana zyskuje na popularności. Do form uczestnictwa należą: regularne lub sporadyczne uczestnictwo we Mszy św., uczestnictwo w sakramentach i modlitwie; udział w zajęciach, grupach, ruchach, zgromadzeniach, rekolekcjach, wolontariacie itp.

Wielu czuje się częścią Kościoła, nie uczestnicząc w żadnej działalności, a inni, którzy uczestniczą we wspomnianych działaniach, często odwiedzają portale społecznościowe i/lub strony internetowe związane z Kościołem.

Analiza danych nasuwa następujące pytania: Co robią osoby nieaktywne w Kościele, zdystansowane lub bez wiary, śledząc influencerów-ewangelizatorów na portalach społecznościowych

sieci? Czy chodzi o to, że znajdują przestrzenie i czasy, w których mogą wyrazić siebie, rozmówców, którzy rozwiewają wątpliwości? Czy starają się potwierdzić swoje przeczucia, zbliżyć się do Boga, którego mogą pragnąć w niejasny sposób? To dane zmuszają nas do zadawania pytań.

Do wyboru miały być trzy z ośmiu atrybutów Kościoła, z których cztery są pozytywne (wspierający, partycypacyjny, bliski i innowacyjny), a cztery negatywne (stary, zdystansowany, samolubny i autorytarny). Większość wzmianek jest pozytywna, a im niższy poziom formalnego wykształcenia, tym większa siła wzmianek pozytywnych. Pod względem specyficznym wyróżnia się cecha solidarności – zdystansowana od reszty – a następnie dwie inne cechy: partycypacyjna i bliska.

Zestaw wzmianek negatywnych (stare, odległe, samolubne i autorytarne) dociera do połowy pytanych, z wyróżniającymi się osobami młodymi i niewierzącymi. Obserwuje się następującą zależność: im wyższy poziom wykształcenia, tym wyższa liczba negatywnych wzmianek.

C. Słuchanie/dialog Tylko

Jedna czwarta populacji przyznaje, że Kościół dużo „słucha/dialoguje” z różnymi grupami społecznymi. „Niecóż”, wraz z „trochę”, to najwyższe wartości w ujęciu procentowym, przy czym mniejszość wyraża, że nie słucha/dialoguje.

Podobne parametry uzyskano, gdy zapytano, czy „czują się słuchane przez osoby w Kościele, z którymi się wiążą”. Wśród osób, które deklarowały, że „dużo słuchają/mówią”, wyróżniają się kobiety. Stwierdzenie to staje się tym silniejsze, im starsze dostają.

Wśród niewierzących duży odsetek twierdzi, że Kościół „dużo słucha i rozmawia” ze swoimi wiernymi. „Nie utożsamiam się z nikim w Kościele”, choć stanowią mniejszość, to grupę tę reprezentują najmłodsi (millenials).

Sugerowane działania, aby Kościół więcej słuchał/dialogował, to:

- Podnoszenie świadomości w Kościele na temat znaczenia słuchania
- Kapłani i osoby konsekrowane poświęcają więcej czasu na słuchanie
- Jedna czwarta populacji sugeruje poświęcenie większej ilości kanałów (sieci itp.) i ludzi słuchający.

Analizując konkretny fakt „bycia konsultowanym przez przedstawiciela Kościoła w ciągu ostatniego roku”, nieco ponad połowa twierdzi, że nie była konsultowana przez nikogo w Kościele.

Po raz kolejny w większości wyróżniają się najmłodsi (millenials). Starsi twierdzą, że byli konsultowani, podczas gdy ludzie w średnim wieku (pokolenie X) są równo podzieleni na tych, którzy byli i tych, którzy nie byli konsultowani.

Powody, które najbardziej utrudniają komunikację z Kościołem, są różnorodne i z pewnością odpowiadają heterogeniczności populacji. Należy zaznaczyć, że tylko 1/3 ankietowanych twierdzi, że nie ma trudności w komunikowaniu się z Kościołem.

D. Jak iść razem W

konsultacjach przedstawiono dla nich trzynaście propozycji, z których mogli wybierać trzy, które są tutaj pogrupowane według grup ważności: - Zachęcanie do duchowości:

cisza, kontemplacja - Towarzyszenie-pomoc-uczestnictwo:

pary, rodziny, osoby w separacji/rozwidzione, w ich życiu i seksualności; pomagać biednym, migrantom, grupom LGTB, pierwotnym grupom etnicznym, więźniom itp.

- Aby odnowić-wyjść-uczestniczyć: zaktualizować swój sposób nauczania na wszystkich poziomach. Promowanie wolontariatu i działań z młodymi ludźmi, równości kobiet w społeczeństwie i Kościele oraz większego uczestnictwa w cyfrowym świecie. Miejsca spotkań z dziennikarzami i naukowcami.

CZĘŚĆ III: WNIOSKI

CYFROWA DZIAŁALNOŚĆ DUSZPASTERSKA: droga komunii, uczestnictwa i misji w środowisku cyfrowym.

W procesie słuchania i rozeznawania istnieje wielka potrzeba, przekrojowa i obecna na różne sposoby w każdym, zarówno w cyfrowych misjonarzach, jak i w ich wspólnotach, potrzeba towarzyszenia jest namacalnie obecna.

Aby odpowiedzieć na tę potrzebę, proponuje się, aby Kościół miał organiczną, systematyczną i CYFROWA DZIAŁALNOŚĆ DUSZPASTERSKA instytucjonalną.

Wymaga to promowania i rozwijania w Kościele uznanej i organicznej działalności duszpasterskiej, aby animować i koordynować już istniejące życie wielorakich działań ewangelizacyjnych w przestrzeni cyfrowej. Rozumiemy, że jak każde duszpasterstwo, wymaga ono rozwoju refleksji teologicznej i ram prawnych w prawie kanonicznym.

Jak można to zrobić?

A. Komunia

- Promujcie komunie z Papieżem i z Kościołami lokalnymi, aby była to komunie eklezjalna zawsze może się ujawnić.
- Zwiększenie powiązań między ewangelizatorami cyfrowymi poprzez promowanie tworzenia sieci/wspólnoty można je rozpoznać, towarzyszyć, pomagać, formować i wspierać.
- Budować mosty komunii i współpracy między środowiskiem cyfrowym a zwyczajną posługą duszpasterską Kościoła (przestrzenie bezpośrednie) w służbie ludziom, promując wzajemne poznanie i uznanie.

B. Udział

- Promowanie charyzmatycznego działania osób wpływowych w ewangelizacji, w dwukierunkowym dialogu, w celu generowania autentycznego dialogu.
- Twórz przestrzenie partycypacji, w które może wkraczać rzeczywistość bezpośrednia i cyfrowa synergię, aby lepiej ewangelizować współczesną kulturę.

C. Misja

- Wzywajcie i wysyłajcie Influencerów/ewangelizatorów, tak jak to się obecnie dzieje z katechistami, aby mogli być i czuć się częścią Ciała i Misji Kościoła.
- Twórzyc i rozwijać w środowisku cyfrowym (korzystając z nowych formatów i języków multimedialnych i interaktywnych) szeroką, mnogą i kapilarną misję dotarcia do „peryferii egzystencjalnych”, które potrzebują Dobrego Samarytanina.

Końcowa refleksja:

Cyfrowe słuchanie pokazuje duszpasterskie potrzeby tego nowego środowiska ludzkiego i wiary.

Misja w przestrzeniach cyfrowych zrodziła się od samego początku tej nowej kultury, w sposób naturalny i spontaniczny, z misyjnego zapału ewangelizatorów-influencerów, którzy odnajdując nowe środowiska ewangelizacji, z odwagą i kreatywnością, wykorzystali swoje charyzmaty, aby wprowadzić Pana w te nowe horyzonty, horyzonty Apostołów, którymi żyje cały Lud Boży: „Nie możemy milczeć o tym, co widzieliśmy i słyszeliśmy”.

Rozpoczęli, jak na każdej drodze misyjnej i ewangelizacyjnej, proces słuchania i kontemplacji rzeczywistości ludzi, którzy również spontanicznie zaczęli za nimi podążać, rozpoznając w nich, nawet bez instytucjonalizacji, głos Pasterza, który karmił ich wiarę i pomagał im w życiu. Odpowiadają na potrzeby ludzi w sieciach społecznościowych, we wszystkich sposobach i kanałach oferowanych przez kulturę cyfrową, pomagając ludziom w życiu i wierze na niezliczone sposoby.

Misja w przestrzeniach cyfrowych, daleka od przeciwstawiania się partycypacji i osobistej obecności, zachęciła do tego, aw wielu przypadkach umożliwiła. Dzięki pracy tych „cyfrowych misjonarzy” pokazano, że są też tacy, którzy proszą o chrzest, a także ci, którzy wytrwają i pogłębiają swoje życie duchowe i apostołskie, żyjąc jako Kościół także z pomocą tych przestrzeni. Dzieje się tak dlatego, że misja nie sprzeciwia się życiu Kościoła jako alternatywie, ale jest częścią jego życia w dynamice „wychodzenia” tam, gdzie są ludzie, aby przybliżyć ich do Pana, w czasach Boga i każdego z osobna, które są szanowane.

„Misja cyfrowa” jest zatem częścią przepływu „Kościół wychodzący”, by dotrzeć do „egzystencjalności” peryferiach”, nie po to, aby tam pozostać, ale przybliżyć ich do Czułości i Miłosierdzia Jezusa.

Najważniejsze elementy misji słuchania w środowiskach cyfrowych

1- **Słuchanie**: mogliśmy doświadczyć słuchania w trybie cyfrowym (synchronicznym i asynchronicznym) influencerów i ich obserwujących. Mogliśmy również dostrzec przyszłość, w której słuchanie musi być coraz bardziej nawykowe i głębsze w ramach eklezjalności, która rośnie i umacnia się w tej przestrzeni cyfrowej.

2- **Rozeznanie**: To słuchanie ustąpiło miejsca dialogowi, który doprowadził nas do rozeznania. Rozeznanie wspólnotowe i duszpasterskie jest bardziej związane z poszukiwaniem tego, co podoba się Bogu, niż z opinią większości. To działanie Ducha. Wyjście na egzystencjalne peryferie w przestrzeniach cyfrowych pozwoliło nam spotkać ludzi poszukujących i cierpiących.

3- **Wychodzenie/misje**: W świecie cyfrowym istnieją drogi do duszpasterstwa, które chce iść do wszystkich i dotrzeć do wszystkich. Ta rzeczywistość trwa w Ludzie Bożym jeszcze przed formami instytucjonalnymi i jest weryfikowana w powołaniu i pilnej potrzebie dotarcia do ostatnich, poszukujących, potrzebujących Czułości Boga, zapomnianych, o których Bóg nie zapomina .

4- **Być dobrym samarytaninem**: Kościół towarzyszy ludzkości, aby służyć mężczyznom i kobietom, których odkrywa rannych na poboczu drogi na kontynencie cyfrowym, aby ukazywać im i ofiarować im Jezusa, miłosierne oblicze Ojca. Ta społeczność wpływowych osób i wyznawców była doświadczana w tej fazie jako Kościół Samarytanin.

„Dzisiaj, tak jak na początku,
musimy wyjść na spotkanie każdej osoby,
ponieważ taka jest nasza
misja, zwłaszcza z tymi najbardziej oddalonymi i najbardziej
cierpiącymi.

Musimy spotkać
się z egzystencjalnymi peryferiami naszego świata.

Wiecie z codziennego życia, że
wielu jest samotnych,
że wielu nie zna Jezusa.

Idź i zabierz świat ze sobą.
Idź i wypełnij swoje otoczenie, nawet to cyfrowe...

...by świadczyć o czułości i miłosierdziu Jezusa”x

ⁱ Orędzie Jego Świątobliwości Benedykta XVI na XIII Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu, Nowe Technologie, Nowe Relacje. Promowanie kultury szacunku, dialogu i przyjaźni, 24 maja 2009 r.

ⁱⁱ Radość Ewangelii, 24

ⁱⁱⁱ RIIAL (Sieć Komputerowa Kościoła w Ameryce Łacińskiej – www.riial.org) to projekt stworzony przez Papieskiego Conseil ds. Komunikacji w 1992 r. i koordynacja z CELAM (Consejo Episcopal Latinoamericano)

^{iv} Asociación iMisión | Evangelizando el Continente Digital, <https://imision.org> Przesłanie

^v Jego Świątobliwości Benedykta XVI na 13. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu, Nowe Technologie, Nowe Relacje. Promowanie kultury szacunku, dialogu i przyjaźni, 24 maja 2009 r.

^{vi} Liczbę tę uzyskuje się, dodając liczbę obserwujących, jaką ma każdy cyfrowy influencer/ewangelizator, biorąc pod uwagę rozważ sieć, w której mają najwięcej obserwujących, aby zrozumieć ich potencjalny zasięg.

^{vii} Radość Ewangelii, rozdz. 2

^{viii} Według włoskiej encyklopedii Treccani influencer to: Osoba odnosząca sukcesy, popularna w mediach społecznościowych i wysoko śledzonych w mediach, mogących wpływać na zachowania danej publiczności.

Termin ten został wybrany ze względu na jego wartość międzykulturową, a zatem jako termin pomostowy odpowiedni dla metody synodalnej. „Cyfrowy ewangelizator” uzupełnia swoje znaczenie w horyzoncie swojej misji, zarówno pod względem treści, jak i trybu

zamiar. ix

por. LC. 10, 33 – 35

x Przesłanie wideo Ojca Świętego Franciszka do młodzieży uczestniczącej w spotkaniu zorganizowanym przez National Catholic Youth Conference (NCYC) w Indianapolis (21-23 listopada 2019 r.), 22.11.2019 r.